

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Lachmanna a soudců Mgr. Jana Ferneckého a Mgr. Martina Bobáka ve věci

žalobkyně:

Ing. J. H.
bytem X

zastoupena advokátem Mgr. Milanem Dvořákem,
sídlem Starostrašnická 199/42, 100 00 Praha 10

proti

žalovanému:

Magistrát hlavního města Prahy
sídlem Mariánské náměstí 2/2, 110 00 Praha 1

za účasti:

1. PhDr. Bc. R. Č.
bytem X

2. Mgr. L. Č.
bytem X

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 5. 2023, č. j. MHMP 1076424/2023,
takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.
- IV. Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- V. Ustanovenému zástupci žalobkyně Mgr. Milanu Dvořákovi, advokátovi se sídlem Starostrašnická 199/42, 100 00 Praha 10, **se přiznává** odměna ve výši 13 600 Kč,

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

která mu bude vyplacena z účtu Městského soudu v Praze do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Městský soud v Praze posuzoval splnění zákonných podmínek pro dodatečné povolení stavby rodinného domu na pozemku parc. č. XA v k. ú. X. Žalobkyně je (spolu)vlastníkem

Pro přehlednost dalšího textu soud přikládá sken lokality z vyjádření žalovaného (dodatečně povolovaná stavba je označena oranžovou šipkou; nemovitosti žalobkyně se nacházejí vlevo

sousedního domu a pozemku a se současnou podobou stavby z různých důvodů nesouhlasí.

2. Předmětný dům byl umístěn a povolen již v r. 2003, jeho stavba byla ovšem provedena v rozporu s tímto rozhodnutím, a proto Úřad městské části Praha 11 (**stavební úřad**) zahájil v r. 2006 řízení o odstranění stavby dle § 88 odst. 1 písm. b) zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (**stavební zákon 1976**). Vedle toho stavební úřad vedl ještě obnovené spojené řízení, které ovšem zastavil, jelikož stavba byla provedena – pohlížel proto na ni jako na stavbu bez povolení.
3. Již v r. 2009 stavební úřad také nařídil odstranění stavby, toto rozhodnutí ovšem žalovaný zrušil; následně v r. 2011, resp. 2019 stavební úřad stavbu dodatečně povolil, přičemž žalovaný tato rozhodnutí k odvolání žalobkyně a dalších sousedních vlastníků vždy zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení [v prvním případě zejména pro nepřípustné posouzení občanskoprávní námitky vydržení části pozemku, jež náleželo civilnímu soudu (řízení pak bylo do rozhodnutí soudu přerušeno), podruhé pro nedostatky požárně bezpečnostního řešení (**PBŘ**)].
4. Stavební úřad pokračoval v řízení, posoudil doplnění podkladů PBŘ a znovu rozhodl o dodatečném povolení stavby, a to rozhodnutím z 28. 7. 2021, č. j. MCP11/21/031810/OV/Bu (**prvostupňové rozhodnutí**). Žalobkyně, obdobně jako dva její sousedi, podala proti tomuto rozhodnutí odvolání.
5. Ta žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím (**napadené rozhodnutí**) zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Nevyhověl námitkám stran přetrvávajících nedostatků PBŘ a v ostatním navázal na své dřívější závěry. Odmítl, že by bylo nesprávně rozhodováno o výjimkách z odstupových vzdáleností, resp. umístění parkovacího stání; nevyhověl ani námitkám stran nedostatků projektové dokumentace, nemožnosti údržby sousedního domu žalobkyně či jeho zavlhnutí, stejně jako vyvedení komína z plynového kotle.

II. Žaloba

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

6. Žalobkyně se proti závěrům žalovaného bránila žalobou, kterou později prostřednictvím ustanoveného zástupce doplnila/zpřesnila. V této souvislosti soud připomíná, že se nejdříve zabýval tím, zda je žalobkyně k podání žaloby vůbec ve smyslu § 33 odst. 3 s. ř. s. procesně způsobilá. Obstaral si totiž rozhodnutí, kterým byla žalobkyně omezena na svéprávnosti. Nakonec dospěl k závěru, že žalobkyně je s ohledem na předmět nyní projednávané věci způsobilá samostatně procesně jednat (omezení svéprávnosti se projednávané otázky či jednání ve správním soudnictví nijak nedotýká, řízení nadto nemůže být ani proti zájmům žalobkyně). Žalobkyni současně za účelem ochrany jejích práv ustanovil zástupce a vyzval jej k doplnění žaloby (v podrobnostech viz usnesení z 2. 11. 2023, č. j. 18 A 55/2023 - 58). Dalšími samostatnými podáními z 13. 11., 23. 11., a 2. 12. 2023 se žalobkyně vyjadřovala k postupu veřejného opatrovníka v jiných záležitostech, nevydání cestovního pasu a dále požádala o nahlížení do spisu v souvisejících věcech zdejšího soudu; zopakovala též svá tvrzení k otázce luxferového okna a rozhodnutí o povolení výjimek.
7. Vlastní žalobní argumentaci v žalobě i jejich doplněních soud shrne společně (a společně ji též níže vypořádá).
8. Žalobkyně především namítala, že pokud byla stavebníkovi v r. 2007 zamítnuta žádost o výjimku z odstupových vzdáleností, nelze stavbu povolit. Správní orgány sice tvrdily, že výjimka byla zamítnuta, protože pro stavbu není potřeba, nicméně v tom případě mělo být o žádosti rozhodnuto jinak než jejím zamítnutím. Správní orgány ve svých rozhodnutích rovněž nelogicky odkazovaly na řízení o výjimkách z roku 2001 a 2002 s tím, že tato rozhodnutí mají neomezenou dobu platnosti. Tato řízení se ovšem týkala stavby se zcela jiným půdorysem a rozměry, než stavebník nakonec realizoval.
9. Udělení výjimky z požadavku na vzájemné odstupy staveb brání i umístění luxferového okna v domě žalobkyně, které směřuje k povolované stavbě (v takovém případě je vyžadován odstup alespoň 7 m). Přestože si je žalobkyně vědoma, že bylo pravomocně rozhodnuto o odstranění uvedeného okna, rozhodnutí jsou nevykonatelná, neboť absentuje dokumentace, která by to umožňovala.
10. S nedodržením vzájemných odstupů souvisí i námitka, že tím dochází k nemožnosti údržby a také k vlnutí sousedních nemovitostí. Žalovaný při vypořádání této námítky odkázal na obsah webové stránky *Street View* (Google), který však nebyl zachycen a proveden jako důkaz. Žalovaný taktéž zpochybnil relevantnost žalobkyní předloženého znaleckého posudku vypracovaného Ing. V. K., CSc., který prokazuje vlnutí její nemovitosti v důsledku povolované stavby. Pokud měl pochybnosti o závěrech tohoto posudku, mohl provést výslech znalce nebo sám zadat zpracování revizního posudku.
11. Mimo odstupových vzdáleností brojí žalobkyně i proti udělení výjimky z čl. 50 odst. 5 vyhlášky hl. m. Prahy č. 26/1999 Sb. HMP, o obecných technických požadavcích na výstavbu v hlavním městě (OTPP) – povolení parkovacích stání namísto garáže, neboť je tím zasaženo do práv sousedních vlastníků. Žalobkyně napadá i správnost rozhodnutí o povolení výjimky z čl. 50 odst. 12 OTPP (zastavěnost pozemku). K otázce výjimek dodává, že pro ně neexistuje důvod, pokud původní (stavebníkem odstraněný) dům příslušné požadavky splňoval. K problematice výjimek dále odkazuje i na dřívější žaloby proti rozhodnutím o jejich povolení.
12. Žalobkyně vznáší i námitky k obsahu správního spisu, a to hned ve třech rovinách. Tvrdí, že jí byl téměř od počátku znemožňován přístup ke spisové dokumentaci i všechna práva

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

účastníka řízení. Rovněž nebyla předložena řádně orazítovaná dokumentace a pravdivá zpráva o skutečném provedení stavby (jelikož nebyla udělena výjimka z odstupových vzdáleností). Do třetice namítá, že při nahlížení do spisu dne 22. 11. 2023 zjistila, že dokumentace k žádosti o povolení výjimek z r. 2007 není kompletní, neboť v ní absentují některé listiny, z nichž správní orgány vycházely při svém rozhodování, jakož i rozhodnutí správních soudů.

13. Žalobkyně dále tvrdí, že povolený vjezd na sousední pozemek nesplňuje normové rozhledové poměry. Rozhodnutí Úřadu městské části Praha 11, jako silničního správního úřadu, ze dne 29. 4. 2009 o povolení připojení pozemku je proto nezákonné. Silniční správní úřad nadto svým postupem znemožnil účast žalobkyně v řízení.
14. V žalobě se konečně nachází citace žalobkyniných odvolacích námitek (ve stručných odrážkách), které nacházejí svůj odraz v ostatní žalobní argumentaci a v doplnění žaloby. Nad její rámec je zde uvedeno několik námitek k problematice PBR. Na jiném místě žaloby pak žalobkyně poukazuje na vývod plynového kotle a namítá, že stavba je užívána od r. 2006 a po celou dobu stavebník vývod směřující k její nemovitosti nepředělal a zřejmě to ani není možné.

III. Vyjádření žalovaného (a další podání stran)

15. Žalovaný ve svém **vyjádření k žalobě** setrval na odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhl zamítnutí žaloby.
16. Zopakoval, že žádost o povolení výjimky z odstupových vzdáleností byla zamítnuta, protože v daném případě je možné aplikovat ustanovení čl. 8 odst. 6 OTHP, povolení výjimky tak není nutné. O žádosti stavebníka přitom bylo nutné rozhodnout a zamítnout ji, jelikož pro zastavení řízení podle § 66 správního řádu nebyly dány podmínky.
17. Dodatečnému povolení stavby nebrání ani luxferové okno. Stavební úřad již rozhodnutím z 26. 1. 2011 nařídil žalobkyni a Ing. H. jeho odstranění, neboť se jednalo o nepovolenou stavební úpravu. Dané rozhodnutí bylo potvrzeno žalovaným, žalobu účastníků zamítl i zdejší soud a k věci se konečně vyjádřil i Nejvyšší správní soud (NSS), a to v rozsudku ze dne 7. 5. 2014, č. j. 3 As 26/2013 - 54. Stav domu č. p. YA je třeba posuzovat v souladu s posledním povoleným/kolaudovaným stavem podle dokumentace z let 1974 a 1997, podle které se žádné „luxferové okno“ v severní stěně tohoto domu nenachází. Pokud nebylo dosud odstraněno, tak faktický stav domu č.p. YA není v souladu se stavem právním.
18. Údržba bude dle žalovaného možná. S tvrzením žalobkyně, že obsah webové stránky *Street View* měl být zachycen a proveden jako důkaz, nelze souhlasit, protože se jedná o veřejně přístupná data. Žalovaný se podrobně zabýval i vlnutím sousedních staveb, včetně zmiňovaného znaleckého posudku. Má za to, že nebyla prokázána souvislost mezi vlnutím a realizací povolovaného domu. Z posudku zpracovaného Ing. K. správní orgány nevycházely, protože nezohledňoval některé skutečnosti a jeho závěry nebyly podloženy vlastními zjištěními. Nebyl proto důvod k vypracování revizního posudku či výslechu Ing. K.
19. Ohledně výjimky z čl. 50 odst. 5 OTHP pro parkovací stání namísto garáže žalobkyně nijak nekonkretizuje, jak by mohlo být zasaženo do jejích práv. Taktéž výjimka z čl. 50 odst. 12 OTHP pro zastavěnost pozemku nadzemními stavbami ve výši 48,6 %, byla v uvedeném

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

rozhodnutí zdůvodněna. Původně udělená výjimka ze zastavěnosti (45 %) vycházela z větší výměry předmětných pozemků, než která byla zjištěna novým geometrickým zaměřením. Žalovaný poukázal i na malou výměru pozemků stavebníka.

20. Ostatně i v případě původně povolené stavby bylo nutné udělit výjimky. Žalovaný zdůraznil, že rozhodnutí o povolení výjimek z OÚTP z r. 2001, resp. 2002, která byla vydána v původním sloučeném územním a stavebním řízení, zmiňoval proto, že to s nyní projednávanou stavbou souvisí. Jakkoli přitom skutečně nemají omezenou dobu platnosti, je zřejmé, že přinejmenším odstupové vzdálenosti od hranic pozemků se liší; právě proto bylo vydáno nové rozhodnutí o povolení výjimek z r. 2007.
21. K námitce, že byl žalobkyni odpírán přístup ke správnímu spisu, žalovaný upozornil, že toto dříve nenamítala, sám žádné pochybení neshledal. Bylo jí umožněno nahlížení do spisu, byly jí doručovány písemnosti a byla jí dána možnost podat námitky. Stran související námitky, že ve spisu chybí relevantní podklady, žalobkyně žádné podklady nespecifikovala. Potenciální absence nějakého podkladu nadto neznamena, že stavební úřad rozhoduje tendenčně ve prospěch stavebníka. U soudních řízení je běžnou praxí, že se o nich vede samostatný spis.
22. Rozhodnutí o povolení připojení na komunikaci nemá (na rozdíl od rozhodnutí o povolení výjimek z OÚTP) ve vztahu k nynější věci charakter rozhodnutí o předběžné otázce. Předmětné rozhodnutí proto nelze v rámci nynější žaloby přezkoumat. Uvedené rozhodnutí silničního správního úřadu bylo nadto vydáno již v r. 2009 v souladu s tehdy platnými předpisy; pokud následně došlo ke změně norem, nemůže to mít vliv na zákonnost tohoto rozhodnutí.
23. Konečně, k problematice plynového kotle žalovaný zdůraznil, že v době vydání prvostupňového rozhodnutí nebylo ještě odkouření turbokotle nad střechu domu dokončeno. Proto stavební úřad stanovil podmínky pro dokončení stavby. Žalovaný neshledal žádný rozpor navrženého řešení s právními předpisy ani že by bylo technicky neproveditelné.
24. Soud o řízení vyrozuměl i potenciální osoby zúčastněné na řízení, především pak oba stavebníky – PhDr. R. Č. a Mgr. L. Č. (původně byl stavebníkem jen PhDr. Č., později se jimi stali manželé společně). Ty soud vzhledem k široce koncipované plné moci založené ve správním spise vyrozuměl prostřednictvím jejich zástupce. Podáním z 2. 2. 2024 uplatnil práva za oba stavebníky přímo PhDr. Č. (**stavebník** či **stavebníci**), přičemž námitky žalobkyně označil jako nedůvodné. Soud vycházel z toho, že práva osoby zúčastněné na řízení uplatnili oba, později tuto skutečnost ještě ověřoval, neboť podání z 2. 2. 2024 formálně podepsal toliko PhDr. Č. Oba stavebníky proto na tento nedostatek upozornil a současně je i vyrozuměl o konání jednání. Všechna podání v řízení přitom soud doručoval oběma, a to nejprve prostřednictvím zástupce, později samostatně na sdělené adresy. Přestože později PhDr. Č. uvedl, že podání z 2. 2. 2024 může soud považovat jen za uplatnění práv jím samým, soud se nakonec rozhodl z procesní opatrnosti jednat jako s osobami zúčastněnými na řízení s oběma, když oba manželé, ač rozvedení, jsou stále vlastníky samotné stavby (PhDr. Č. je výlučným vlastníkem pozemků pod stavbou).
25. Žalobkyně ve své **replíce** setrvala na žalobní argumentaci. Doplnila, že pokud stavebník výjimku vůbec nepotřeboval, byla žádost od počátku zjevně bezpředmětná a řízení tak mělo být v souladu s § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu zastaveno. Setrvala i na své námitce stran

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

webové stránky *Street View*, kterou žalovaný neprovedl k důkazu. Stejně tak i na námitkách ohledně znaleckého posudku Ing. K.; ani znalecký posudek Ing. S. T. ostatně zcela nevyloučil, že povolovaná stavba ovlivňuje vlhkostní poměry nemovitosti ve vlastnictví žalobkyně. Správní orgány tak měly samy zadat zpracování znaleckého posudku, a pokud tak neučinily, zatížily správní řízení vadou, která jejich rozhodnutí činí v této části nezákonné.

IV. Ústní jednání

26. Při jednání konaném dne 30. 9. 2024 strany zcela setrvaly na shora předestřené argumentaci. Žalobkyně navázala na argumentaci týkající se povolení výjimek z r. 2007, podrobněji se věnovala též problematice a možnosti odstranění luxferového okna a povolení vjezdu na pozemek. Žalovaný i stavebník označili žalobu za nedůvodnou.
27. Nad rámec správního spisu nebyly u jednání vzneseny žádné důkazní návrhy, žalobkyně toliko poukázala na nedostatečnou dokumentaci k odstranění luxferového okna. Soud dále připomněl, že žalobkyně dříve navrhovala připojení soudních spisů ve věci žaloby její a souseda J. Č. proti rozhodnutí o povolení výjimek z r. 2007 (sp. zn. 11 Ca 250/2008 a 6 Ca 237/2008), potažmo žaloby Ing. H. ve věci přerušení řízení (sp. zn. 11 A 116/2015), soud u jednání sdělil, že připojení těchto spisů považoval za nadbytečné; obstaral a připojil toliko konečná rozhodnutí soudu, která při jednání stranám předestřel a založil do soudního spisu v této věci. Totéž platí o rozsudku zdejšího soudu z 28. 6. 2021, č. j. 9 A 81/2018 - 79, který se týkal dodatečného povolení oplocení pozemku stavebníka.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

28. Městský soud v Praze ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, a jedná se o žalobu přípustnou, splňující všechny formální náležitosti na ni kladené. Napadené rozhodnutí žalované soud přezkoumal na základě skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí a v mezích uplatněných žalobních bodů [§ 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti.
29. Žaloba **není důvodná**.
30. Úvodem soud zdůrazňuje, že samozřejmě nepřehlíží délku a průběh dosavadního správního řízení, které bylo provázeno opakovaným rozhodováním o odstranění předmětné stavby, resp. o jejím dodatečném povolení ve smyslu § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona 1976. Rozumí tedy případné frustraci žalobkyně, ale i ostatních účastníků správního řízení, včetně stavebníků. Nynější soudní řízení ovšem není další instancí správního řízení a prostředkem nápravy všech případných nedostatků v postupu správních orgánů, neřkuli jakýmsi prostředkem dosažení absolutní spravedlnosti. Soud neposuzuje celý případ znovu, jeho posláním je pouze vyhodnotit soulad napadeného rozhodnutí a řízení, jež mu předcházelo, se zákonem. I v tom je limitován dispoziční zásadou. Byla to žalobkyně, kdo kvalitou svých námitek určila rozsah a hloubku soudního přezkumu. Úlohou soudu nebylo argumentaci domýšlet a v rozličných podkladech vyhledávat oporu pro jinak stručně, obecně či ne zcela srozumitelně vyjádřené žalobní námitky. Míra podrobnosti rozsudku je tak dána především kvalitou a konkrétností žalobní argumentace [k tomu např. rozsudek Nejvyššího správního soudu (NSS) z 6. 10. 2015, č. j. 6 Afs 9/2015 - 31].

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

31. Soud se nejprve zabýval problematikou povolení výjimek z obecných technických požadavků, především pak otázkou odstupových vzdáleností. Ve shodě s žalobkyní i žalovaným předesílá, že rozhodnutí o povolení výjimek skutečně není samostatně soudně přezkoumatelné, lze jej tedy přezkoumat až v řízení o žalobě proti konečnému rozhodnutí v režimu § 75 odst. 2 s. ř. s. (rozsudek rozšířeného senátu NSS z 30. 7. 2013, č. j. 8 As 8/2011 - 66, č. 2908/2013 Sb. NSS). V souladu s § 138a odst. 2 lze výjimky z obecných technických požadavků povolit, jen pokud to prováděcí právních předpisů umožňují (srov. čl. 63 OTTP) a jen pokud se tím neohrozí bezpečnost, ochrana zdraví a života osob a sousední pozemky nebo stavby; řešením musí být dosaženo účelu sledovaného obecnými technickými požadavky.
32. V tomto případě je vzhledem k době zahájení řízení pro technické požadavky a výjimky z nich relevantní již zmíněná vyhláška OTTP (viz přechodná ustanovení v § 85 nařízení č. 11/2014 Sb. HMP, kterým se stanovují obecné požadavky na využívání území a technické požadavky na stavby v hlavním městě Praze). Odstupové vzdálenosti byly řešeny v čl. 8 OTTP, a to jak z pohledu obecných požadavků, vč. zajištění možnosti údržby nemovitostí (odst. 1) a zvláštních případů při umístění oken v protějších zdech (odst. 2), tak i konkrétních vzdáleností mezi stavbami, resp. od hranice pozemku (odst. 3 a 4). Pokud jde o vlastní odstupové vzdálenosti, pak v případě rodinných domů vytvářejících volný prostor musí jít alespoň o 7 m (4 m, když nejsou v protilehlé zdi umístěna okna); vzdálenost od hranice pozemku musí činit alespoň 3 m.
33. Podle s čl. 8 odst. 6 OTTP, o nějž se opírá žalovaný, platilo, že
- v územích, v nichž je nutno stavbu přizpůsobit charakteru okolní zástavby, je možné uplatnit urbanistická hlediska a umístit rodinný dům, stavby plnící doplňkovou funkci k rodinnému bydlení a garáž na pozemku rodinného domu až na hranici pozemku. V takovém případě nesmí být ve stěně na hranici žádné stavební otvory (např. okna, větrací otvory apod.), musí být zamezeno stékání dešťových vod nebo spadu sněhu ze stavby na sousední nemovitost, a vnější hrany pochozí plochy rodinného domu (např. terasy, balkony, lodžie) podlaží ve výšce nejméně 2 m nad terénem přilehlým ke stěně domu a v podkrovní musí být od této hranice vzdáleny nejméně 3 m.*
34. Stavebník podal žádost o výjimku z čl. 8 odst. 3 OTTP (a o další, viz níže), kterou stavební úřad výrokem I rozhodnutí z 26. 11. 2007, č. j. OV/2006/004118/Lev, zamítl. Poukázal na poměry v lokalitě a okleštění pozemku stavebníka sousedními domy č. p. YA a YC při hranici pozemků, což činí stavebníkův pozemek prakticky nezastavitelným. Podle stavebního úřadu tak bylo namíste uplatnit urbanistická hlediska a stavbu přizpůsobit charakteru území – požadavek na vzájemné odstupy se proto neuplatní. Stavební úřad se vyjádřil i k luxferovému oknu na protilehlé zdi domu žalobkyně, které je dle něj nepovolenou stavební úpravou, proto k ní nepřihlížel. Tyto závěry v rozhodnutí z 21. 4. 2008, č. j. S-MHMP 58450/2008/OST/Fr, potvrdil i žalovaný. K otázce případného zastavení uvedl, že posouzení žádosti vyžadovalo vyhodnocení řady okolností. Žádost proto nebyla zjevně bezpředmětná.
35. S tímto posouzením se soud ztotožňuje, nevidí silný důvod pro to, že řízení mělo být v této části zastaveno podle § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu. Přinejmenším nepovažuje za jednoznačné, že se žádost stala zjevně bezpředmětnou. Stavební úřad v tomto ohledu vykládal v zásadě neurčité právní pojmy čl. 8 odst. 6 OTTP, daná otázka jistě nebyla zcela nesporná. Zamítavý výrok přitom nebrání dodatečnému povolení stavby, pokud stavební úřad v rozhodnutí 2007 jasně konstatoval, že povolení výjimky není potřebné, a pokud ke

stejnému závěru dospěli stavební úřad a žalovaný i ve věci samé. Existence zamítavého výroku tak nemůže být žádnou překážkou. Kromě toho, způsob rozhodnutí v této části nijak nezasahuje do práv žalobkyně – pro ni je ve výsledku nerozhodné, zda byla žádost zamítnuta či řízení zastaveno. Podstatné je, zda skutečně výjimka potřebná nebyla. V tomto ohledu přitom žalobkyně s níže uvedenou výjimkou nevznáší konkrétnější námitky.

36. K argumentaci, že správní orgány ve svých rozhodnutích nelogicky odkazovaly na řízení o výjimkách z r. 2001 a 2002, soud ve shodě se žalovaným uvádí, že tato rozhodnutí byla skutečně v pozdějších rozhodnutích z r. 2007, resp. 2008 zmíněna. Zejména s. 6 odvolacího rozhodnutí z r. 2008 pak v tomto směru nevyznívá zcela srozumitelně, když posouzení optikou čl. 8 odst. 6 OTPP směřuje právě s dříve povolenými výjimkami z r. 2001, resp. 2002, které mají údajně neomezenou platnost (s tím, že čl. 8 odst. 6 aplikuje jen na odstupy mezi stavbami). Naplnění podmínky uvedeného ustanovení jako takové, jež ovšem stavební úřad v rozhodnutí z r. 2007 vztahoval jak k výjimce z odstupových vzdáleností od hranic pozemku, tak i mezi stavbami (čl. 8 odst. 3 i 4 OTPP), ovšem odvolací orgán nezpochybil. Ačkoli se tedy dřívější výjimky skutečně týkaly původně povolené stavby domu s jinými rozměry, pro nynější věc jsou relevantní primárně závěry rozhodnutí z r. 2007 a 2008, podle nichž výjimka nutná není. Pro závěry správních orgánů ve věci samé pak byla relevantní vlastní aplikace čl. 8 odst. 6 OTPP, dřívější povolení výjimek v tomto ohledu nezdůrazňovaly (viz s. 4 napadeného rozhodnutí či s. 7 předcházejícího zrušujícího rozhodnutí žalovaného z 10. 9. 2020, č. j. MHMP 1360451/2020). Rovněž z pohledu soudu není rozhodné, z jakých (všech) důvodů byla žádost stavebníka v r. 2007, resp. 2008 zamítnuta pro nepotřebnost výjimky (je proto též nerozhodné, zda dřívější rozhodnutí mají neomezenou platnost). Rozhodné je, zda výjimka byla potřebná či nikoli – v tomto ohledu je aplikace čl. 8 odst. 6 OTPP odůvodněna již v rozhodnutích z r. 2007 a 2008 a následně i v rozhodnutích ve věci samé. Chtěla-li by tento závěr žalobkyně zpochybnit, musela by tvrdit, proč se dané ustanovení nepoužije, resp. proč výjimka z odstupových vzdáleností nutná byla.
37. Jedinou konkrétnější námitkou k naplnění podmínek čl. 8 odst. 6 OTPP byl poukaz na umístění luxferového okna v protilehlé stěně domu žalobkyně. Ta přitom nerozporuje, že stavební úřad již dříve pravomocně nařídil jeho odstranění. Stěží se proto nyní může dovolávat existence luxferová okna, když to mělo být dávno odstraněno. Stejně jako žalovaný ve svém vyjádření, i zdejší soud dále připomíná, že se odstraněním této stavební úpravy již dříve zabýval a vyjádřil se k němu i NSS. Ten přitom v rozsudku sp. zn. 3 As 26/2013 uzavřel, že dané okno neodpovídá původní dokumentaci domu z r. 1974 a ani pozdějšímu výkresu z r. 1997. Jakkoli se nedochovala kompletní dokumentace k rodinnému domu, měl NSS za prokázané, že tato stavební úprava byla provedena bez rozhodnutí, opatření nebo jiného úkonu vyžadovaného stavebním zákonem. NSS rovněž odmítl, že by se snad mělo vycházet z dokumentace z r. 2007; při posouzení legálnosti stavební úpravy bylo nutno vycházet z dokumentace z let 1974 a 1997. Realizace nařízeného odstranění okna je pak odpovědností žalobkyně, chybějící dokumentace pro ni nemůže být jakoukoli omluvou a z jeho přetrvávající protiprávní existence nemůže dovozovat dotčení práv vylučující dodatečné povolení stavby.
38. V původní žalobě, v rámci citace odvolacích námitek, žalobkyně stručně poukázala i na to, že odstupové vzdálenosti nebyly měřeny jako nejužší spojnice, ale v místech, kde to bylo

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

výhodné. K tomu soud připomíná, že OTPP skutečně stanovovaly pravidla pro měření odstupů (čl. 8 odst. 9), v nynější věci ovšem nakonec odstupy a jejich délka rozhodně nebyly – správní orgány vyšly z toho, že výjimka z odstupových vzdáleností není z jiných důvodů potřebná (nezpochybňovaly přitom, že požadované odstupové vzdálenosti nejsou dodrženy).

39. S nedodržením vzájemných odstupů konečně souvisely i námitky spojené s údržbou a zavlnutím sousední stavby žalobkyně.
40. Soud předně zdůrazňuje, že žalovaný skutečně pochybil, pokud obsah webové stránky ze služby *Street View* (Google), zachycující stav v místě a vzdálenost obou nemovitostí, písemně nezachytil a nezaložil do spisu. NSS ustáleně judikuje, že bez ohledu na veřejnou dostupnost webových stránek je vždy nutné obsah konkrétní stránky, pokud z něj správní orgán vychází, zachytit. Může se totiž v čase měnit (rozsudek z 24. 8. 2016, č. j. 1 As 80/2016 - 30, č. 3466/2016 Sb. NSS, či z 31. 8. 2022, č. j. 9 As 103/2022 - 36). V tomto případě se ovšem nejedná o vadu s vlivem na zákonnost napadeného rozhodnutí. Žalovaný na *Street View* odkázal spíše jen podpůrně a žalobkyně ani nezpochybňuje skutečnosti z něj dovozované. Situace v místě je nadto ve správním spise zachycena rozsáhlou fotodokumentací, výkresy i mapami. Vlastní věcné vypořádání možností údržby nemovitostí lze tedy na základě obsahu správního spisu posoudit.
41. Žalovaný se možnostem údržby věnoval na s. 7 a 8 napadeného rozhodnutí, přiblížil konkrétní vzdálenosti mezi stavbami (jejich fasádami a štíty). Uvedl, že lešení mezi domy postavit lze, což dokládá i realizace fasády projednávané stavby; práce na štítech pak lze provádět z montážní plošiny, závěsné stoličky, případně horolezeckou technikou. Na obavy žalobkyně, že údržba její nemovitosti (jakkoli obtížnější) nebude vůbec možná, tedy nepochybně reagoval – jeho závěry pak již žalobkyně v žalobě, jejím doplnění ani replice nijak blíže nezpochybňuje.
42. Nedůvodné jsou též námitky spojené s hodnocením znaleckého posudku Ing. K.. Žalovaný se otázce vlhnutí domu žalobkyně (č. p. YA) zabýval na s. 8-9 napadeného rozhodnutí. Zdůraznil, že dle fotodokumentace není vlhnutí domu zřejmé, věnoval se i zajištění odtoku dešťové vody. Dále popsal, že v řízení byl předložen znalecký posudek Ing. S. T. z 20. 12. 2007, znalce v oboru ekonomika, odvětví ceny a odhady se specializací odhady nemovitostí. Žalobkyně, resp. Ing. H. pak předložil oponentní posudek Ing. K., znalce v oboru stavebnictví, z 4. 7. 2009. Žalovaný k němu uvedl, že tento posudek je listinným důkazem; jeho závěry označil za nepodložené, vycházející z tvrzení Ing. H.
43. Žalobkyně namítá, že v případě pochybností měly správní orgány znalce vyslechnout nebo samy zadat zpracování revizního posudku.
44. Soud v první řadě upozorňuje na § 56 správního řádu, upravující důkaz znaleckým posudkem:
Závisí-li rozhodnutí na posouzení skutečností, k nimž je třeba odborných znalostí, které úřední osoby nemají, a jestliže odborné posouzení skutečností nelze opatřit od jiného správního orgánu, správní orgán usnesením ustanoví znalce. Usnesení se oznamuje pouze znalci. O zamýšleném ustanovení znalce, popřípadě o ustanovení znalce správní orgán vhodným způsobem účastníky vyzoomí. Správní orgán znalci uloží, aby posudek vypracoval písemně a předložil mu jej ve lhůtě, kterou současně určí. Může znalce také vyslechnout.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

45. Z citovaného ustanovení se podává, že znalecký posudek se vyhotovuje na základě ustanovení správním orgánem. Judikatura již ovšem dovodila, že pokud posudek předložený účastníkem řízení splňuje náležitosti ve smyslu § 127a občanského soudního řádu, je nutné s ním zacházet jako se znaleckým posudkem objednaným správním orgánem (rozsudek NSS z 2. 7. 2015, č. j. 9 As 206/2014 - 48, č. 3283/2015 Sb. NSS):

„v řízeních před soudem (i ve správním soudnictví) je znalecký posudek předložený účastníkem řízení, pokud splňuje stanovené formální požadavky, považován za důkazní prostředek, a to bez ohledu na to, zda byl předložen až v řízení před soudem, nebo v rámci správního řízení. Z logiky věci je pak nepřípustné, aby ve správním řízení byla tatáž listina považována za jiný podklad pro rozhodnutí (důkaz listinou), na který nemusí být nahlíženo jako na znalecký posudek, zatímco v řízení před soudem by takovému dokumentu byla přiznána důkazní síla znaleckého posudku. Proto i v řízení před správním orgánem musí být takový posudek předložený účastníkem řízení, pokud splňuje náležitosti uvedené v § 127a o. s. ř., hodnocen stejně jako důkaz znaleckým posudkem (...) pokud se ve správním řízení objevují posudky dva (nebo více), a tyto posudky jsou vzájemně rozporné, není možné, aby správní orgán vystačil s posudkem, který si opatřil sám, aniž by se případnými rozpory vypořádal. To platí tím spíše, že posudkům je přiznána stejná důkazní síla.“

46. Znalecký posudek Ing. K. splňuje základní formální a obsahové náležitosti v podobě nálezu, posudku, znalecké doložky a znalecké pečeti, neobsahuje však prohlášení znalce, že si je vědom trestních následků nepravdivého znaleckého posudku ve smyslu § 127a o. s. ř. Proto na něj nelze nahlížet jako na znalecký posudek ve smyslu citovaného ustanovení správního řádu, ale skutečně jen jako na listinný důkaz. To jej sice nezabavuje důkazní hodnoty, v porovnání s posudkem Ing. T. jej však soud nepovažuje za důkaz zcela srovnatelný. Posudek Ing. T. nebyl předložen stavebníkem, jak uvádí žalobkyně, ale byl vyhotoven na základě objednávky stavebního úřadu (Městské části Š.) a tak s ním bylo i zacházeno (srov. např. s. 42 prvostupňového rozhodnutí). Soud tedy na něj nahlíží jako na znalecký posudek, přinejmenším jako na odborný podklad opatřený nikoli jednou ze stran „sporu“, ale osobou (orgánem) od nich odlišným (stavebnímu úřadu v tomto ohledu vytýká toliko absenci usnesení o ustanovení znalce ve spise). Znalec navíc není zapsán jen pro obor ekonomika, jak uváděl žalovaný, ale též pro obor stavebnictví. Ing. T. vycházel jak z fotodokumentace, tak i prohlídky na místě, vč. příslušné části interiéru domu č. p. YA. Konstatoval, že zdivo tohoto domu nemá izolaci proti zemní vlhkosti, povrch štitové zdi nejeví známky vlhkosti, pouze v jednom místě byly patrné stopy „sanitru“ omítky způsobené vlhkostí této části zdiva. Dále zjistil, že dešťové svody povolované stavby byly zaústěny do kanalizačních lapačů. Uzavřel, že zdivo domu č. p. YA nesignalizuje stopy nadměrné vlhkosti s tím, že stavba s vysokou mírou pravděpodobnosti neovlivňuje vlhkostní poměry tohoto domu.
47. Ing. K. sice ve svém posudku dochází k závěru opačnému, oba správní orgány se s ním ovšem vypořádaly. Poukázaly na to, že posudek nezohledňuje absenci izolace domu č. p. YA, je nepodložený a vychází jen z tvrzení objednatele (jako jedné strany „sporu“). Proto jej nezohlednily. Soud nemá tomuto postupu co vytknout. Posudek je vskutku velmi stručný, dovozovaný vliv sousední stavby na vlhkost domu blíže nerozvádí, nereaguje ani na posudek Ing. T. Soud dále souhlasí i se závěrem žalovaného, že Ing. K. v podstatné míře vycházel jen ze sdělení objednatele a své závěry nijak nedokládal (zejména, pokud jde o tvrzení, že k vlhnutí dochází až po realizaci stavby či v jakém rozsahu došlo k navýšení sousedního terénu). Správní orgány tedy řádně zdůvodnily, proč z tohoto posudku nevycházely – rovněž to vysvětluje, proč nepovažovaly za potřebné zadat další revizní posudek či Ing. K. vyslechnout (vzhledem k povaze jeho posudku by navíc nemohl být vyslechnut v postavení znalce). Jejich závěry žalobkyně relevantně nezpochybnila ani v řízení před soudem.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

48. K odstupovým vzdálenostem a později i k relativně samostatné problematice výjimek z čl. 50 odst. 5 a odst. 12 OTHP, týkající se umístění parkovacího stání namísto garáže a zastavěnosti pozemku, žalobkyně ještě tvrdila, že neexistuje důvod pro udělení výjimky, když původní dům příslušné požadavky splňoval. Původním domem zřejmě myslela dřívější nemovitost na místě nynější stavby, která byla za účelem postavení nového domu odstraněna (dům měl č. p. YB, jak se podává z rozhodnutí o povolení výjimek z r. 2007). Dané tvrzení ovšem dále nijak nerozvíjí, soud proto pouze stručně podotýká, že mu příliš nerozumí, neboť parametry původního domu se současnou stavbou a jejími potřebami nijak nesouvisí. Je nesporné, že stavebník realizoval novou stavbu, případné požadavky OTHP je nutno posuzovat jen ve vztahu k ní, nikoli k již odstraněné stavbě (v případě odstupových vzdáleností stavebníkovi ani výjimka udělena nebyla, neboť jí nepotřeboval). Pakliže měla na mysli rodinný dům původně povolený rozhodnutím z r. 2003, pak je vzhledem k udělení výjimek v letech 2001 a 2002 její tvrzení o tom, že tento dům výjimky nepotřeboval, nepřipadné.
49. Žalobkyně vznesla i stručné námitky k povolení výjimek z čl. 50 odst. 5 a odst. 12 OTHP. K výjimce z čl. 50 odst. 5, dle něhož musí mít rodinný dům nejméně jedno garážové stání na jeden byt, uvedla, že skutečnost, že stavebník nemusí stavět garáž, ale jen parkovací stání, byla odůvodňována tím, že tak velká (nepovolená) stavba neumožňuje realizaci garáže na vlastním pozemku. Tím podle ní dochází k zásahu do práv sousedních vlastníků. Ve shodě se žalovaným soud ani této námitce příliš nerozumí, žalobkyně nijak neosvětluje, zda a případně jak se otázka, zdali stavebníkovi postačí garáž či parkovací stání, dotýká právě jejích práv. Udělení výjimky bylo odůvodněno malým rozměrem pozemku, na nějž se již garáž nevmísí. V těsném sousedství žalobkyně tak nebyla umístěna garáž, ale jen parkovací stání, jež na její pozemek nijak nezasahuje.
50. Obdobně stručná byla i námitka týkající se zastavěnosti pozemku a povolení výjimky z čl. 50 odst. 12 OTHP. Žalobkyně nesouhlasila se zastavěností ve výši 48,6 % v situaci, kdy lze zastavět pouze 30 % pozemku. Dodala, že stavebníkovi již sice dříve výjimka povolena byla, bylo to však pro pozemek parc. č. XB; pozemek parc. č. XD měl dle původního povolení zůstat nezastavěn (původní rozhodnutí bylo navíc později zrušeno). Soud předně podotýká, že překročení určitého požadavku [zde zastavěnosti do 30 % plochy pozemku podle čl. 50 odst. 12 písm. a) OTHP] je podstatou rozhodnutí o povolení výjimky. Stavební úřad přitom překročení normovaného požadavku v rozhodnutí z r. 2007 zdůvodnil, a to absencí rozporu s veřejnými zájmy ve smyslu § 138a stavebního zákona 1976; dále velikostí a tvarem obou pozemků, jakož i standardními požadavky na moderní bydlení. Na to navázalo jak odvolací rozhodnutí z r. 2008, tak i rozhodnutí obou stupňů ve věci samé. Soud má udělení této výjimky za ještě dostatečně zdůvodněné. Správní orgány, byť stručně, reagovaly i na námitky účastníků. Soud vnímá, že překročení hladiny 30 % je dáno především velikostí obou pozemků, ne nutně excesivní velikostí domu. Žalobkyně ostatně blíže nespecifikovala, jak se udělení výjimky ve stanoveném rozsahu přesně dotýká jejích práv.
51. Správní orgány v rozhodnutích týkajících se povolení výjimek i ve věci samé též zmiňovaly, že obdobná výjimka již byla stavebníkovi původně umožněna v letech 2001 a 2002 (nejprve v rozsahu 50 %, posléze 45 %); v této souvislosti poukazovaly i na to, že stavebník nárůst procentuální výše vysvětloval pozdějším přesnějším geometrickým zaměřením rozlohy pozemku. Touto optikou nelze současný nárůst o necelá 4 procenta, ať již byl zapříčiněn čímkoli, považovat za jakkoli zásadní. Žalobkyně k tomu namítá, že výjimka byla původně povolena jen pro pozemek parc. č. XB, na němž byl umístěn původní odstraněný dům č. p.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

YB (převážně v severní části současných pozemků, pozn. soudu) a který byl později sloučen s pozemky parc. č. XC a XA (viz např. s. 22 prvostupňového rozhodnutí). Stále se tedy jedná o tytéž pozemky. Má-li snad tato námitka znamenat, že povolené procentuální výše zastavěnosti nelze srovnávat, neboť původní výjimka se vztahovala k jedinému pozemku č. XB, soud jednak odkazuje na s. 23 prvostupňového rozhodnutí, kde se stavební úřad této otázky věnoval s tím, že původně povolená stavba byla zamýšlena i na pozemek parc. č. XD. Dále připomíná, že ze s. 6 rozhodnutí o povolení výjimky z roku 2007, ale i dokumentace o skutečném provedení stavby, vyplývá, že změna půdorysu nyní posuzované stavby oproti dříve schválené dokumentaci spočívala mj. v rozšíření o 1,67 m; vzhledem k tomu, že konečné rozměry stavby dosahují 16,67 m x 9,27 m, lze dovozovat, že původní i nynější procentuální výše vycházela spíše z celkových rozměrů pozemků (dle výpisu z katastru nemovitostí z 18. 3. 2004, přílohy k žádosti o dodatečné stavební povolení z 16. 10. 2006, měl samotný pozemek č. XB výměru 136 m²). I kdyby však soud v tomto ohledu připustil žalobkyni naznačené pochybnosti, stále to nic nevypovídá o (ne)zákonnosti výjimky z r. 2007 v rozsahu 48,6 %, neboť to automaticky neznačí, že výjimka v tomto rozsahu byla udělena neoprávněně. Žalobkyně měla snést konkrétní námitky, proč nyní povolená zastavěnost ve výši 48,6 % zasahuje do jejích práv, což nečiní. Ani tato námitka proto není důvodná.

52. K uděleným výjimkám žalobkyně ještě namítala, že při místním šetření v r. 2001 stavební úřad nepřizval ani jednoho z tehdejších sousedních vlastníků; v doplnění žaloby poukázala ještě na dřívější řízení o žalobách proti povolení výjimek, jež byly zdejším soudem odmítnuty (sp. zn. 11 Ca 250/2008 a 6 Ca 237/2008). K tomu soud uvádí, že původní řízení v r. 2001 není pro tuto věc relevantní, výjimky byly znovu posuzovány v r. 2007. Pouhý obecný odkaz na argumentaci v jiných podáních pak nesplňuje zákonné požadavky na žalobní body. Bylo na žalobkyni, aby upřesnila každý důvod, o který svou žalobu opírá, a to po stránce právní i skutkové (*mutatis mutandis* rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 58, č. 835/2006 Sb. NSS).
53. Na hraně posouzení jako řádného žalobního bodu je i tvrzení na s. 4 žaloby, týkající se vývodu plynového kotle. Podle žalobkyně je stavba užívána od r. 2006 a po celou dobu vývod směřující k její nemovitosti stavebník nepředělal a zřejmě to ani není možné. Žalovaný se otázkou turbokotle zabýval na s. 10 napadeného rozhodnutí, žalobkyně na jeho argumentaci ani v nejmenším nereaguje. Má-li snad tato skutečnost bránit dodatečnému povolení stavby, pak soud zdůrazňuje, že stávající odvod (odkouření) kotle je vyveden u domu č. p. YC, nikoli u jejího domu – dle projektové dokumentace pak má být odkouření upraveno a vyvedeno svisle nad střechu domu. Za tímto účel stavební úřad stanovil podmínky pro dokončení vývodu, kterými se stavebník musí řídit a nový vývod realizovat. Řešení přitom navrhla odborná osoba (autorizovaný inženýr pro technologická zařízení), oproti tomu žalobkyně jen zcela obecně tvrdí, že to možné není, aniž své tvrzení jakkoliv rozvádí a dokládá.
54. I co se týče zcela vágních námitek k PBR a jeho dodatku, soud ověřil, že na všechny žalovaný reagoval a zevrubně se jim věnoval na s. 5-7 napadeného rozhodnutí. Žalobkyně s jeho argumentací žádným způsobem nepolemizuje (jen explicitně cituje své odvolací námitky; v doplnění žaloby a replice se jim pak nevěnuje vůbec). V podrobnostech proto soud na závěry žalovaného, který se vypořádal se všemi pochybnostmi žalobkyně i ohledně „změny“ rozměrů oken, požární nebezpečnosti krovu a střechy apod., pro stručnost odkazuje.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

55. Žalobkyně blíže nespecifikuje ani námitku ohledně znemožnění přístupu ke spisové dokumentaci; blíže nepředestírá, jaká její účastnická práva snad měla být porušena. K tvrzením, že správní spis není kompletní, resp. v řízení nebyla předložena řádně orazítovaná projektová dokumentace a pravdivá zpráva o skutečném provedení stavby, soud předně zdůrazňuje, že je nutné rozlišovat mezi správním spisem jako takovým a vlastní projektovou dokumentací. Žalovaným předložený správní spis považuje soud za kompletní. Spis je tvořen několika šanony (svazky) a samostatnými složkami, které zachycují jednotlivé fáze řízení. Jeho podoba je dána délkou řízení, množstvím různých podání účastníků řízení apod., obsahuje jak projektovou dokumentaci (v několika verzích), tak všechna dosavadní rozhodnutí ohledně dodatečného povolení, resp. nařízení odstranění stavby, jakož i relevantní rozhodnutí o povolení výjimek či o připojení stavby na komunikaci; stejně tak obsahuje i žalovaným citovaná rozhodnutí soudů, týkající se odstranění luxferového okna. Žalobkyni lze přisvědčit, že se v něm (ve složce spisu týkající se povolení výjimek) nenachází rozhodnutí zdejšího soudu o její žalobě a o žalobě J. Č. (patrně ve věci žalob proti rozhodnutí o povolení výjimek; viz výše), nicméně tato skutečnost žádným způsobem neovlivňuje přezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Žalobkyně nijak nespecifikovala, které další listiny ve spise postrádá, ani jak konkrétně se jejich případná absence má dotýkat jejich práv a ústít v závěr o nezákonnosti meritorního rozhodnutí.
56. V rámci jednotlivých svazků (potažmo fází celého řízení) jsou některé podklady založeny opakovaně, což se týká právě i projektové dokumentace skutečného provedení stavby, jež byla doplňována – ve spise se nachází několikrát (její finální ověřená podoba v samostatné žluté složce). Také projektovou dokumentaci v této finální podobě považuje soud za úplnou, aktuální i věrohodnou. Žalovaný na s. 7 napadeného rozhodnutí vysvětlil, že původní verze současné projektové dokumentace pochází z období května-října 2010, v lednu 2018 došlo k doplnění chybějícího autorizačního razítka s tím, že to nijak nezakládá její nesprávnost či nevěrohodnost. Později byla dokumentace ještě v r. 2021 doplňována o dodatek PBŘ, který se v uvedené složce rovněž nachází. Ač opakované předkládání či doplňování dokumentace přehlednosti správního spisu příliš nepomáhá a vyvolává i určité otázky o přístupu zpracovatelů, samo o sobě jistě nemůže vést k jejímu odmítnutí; naopak svědčí spíše o důkladnosti správních orgánů, které stavebníka k doplňování dalších podkladů opakovaně vyzývaly. Podstatný je pak finální stav dokumentace, k němuž žalobkyně konkrétnější námitky nevznáší. Pakliže shledává žalobkyně nepravdivost dokumentace v konstatování o povolení výjimek z OTTP (ač výjimka z odstupových vzdáleností povolena nebyla), soud odkazuje na vše již k výjimkám řečené. V tomto ohledu není dokumentace nepravdivá. Soud konečně dodává, že ve správním spise (ve *Svazku 2*, projednání č. 1) identifikoval ještě starší dokumentaci skutečného provedení stavby z r. 2006, upravovanou v r. 2008 a zpracovanou Ing. Š. (žlutá a modrá složka), na níž k výzvě stavebního úřadu zpracovaná dokumentace z r. 2010 navazovala (vlastní dokumentace skutečného provedení stavby byla vyhodnocena jako nedostatečná zejména pokud jde o rozvody inženýrských sítí). Výkresy z dřívější dokumentace se nachází i v samostatné složce spisu k povolení výjimek z r. 2007. K tomu soud jen na okraj dodává, že správnost dřívější dokumentace skutečného provedení stavby nebyla zpochybněna, pokud jde o vlastní zaměření provedení stavby (obě dokumentace obsahují totožný výkres geometrického plánu skutečného stavu a rovněž zakreslení situace na pozemku odpovídá). Ani o výjimkách tedy nebylo rozhodováno podle neodpovídající dokumentace.

57. Důvodnou konečně není ani námitka brojící proti povolení vjezdu na sousední pozemek z důvodu nesplnění normovaných rozhledových poměrů. Soud se plně ztotožňuje se žalovaným, že povolení připojení komunikace byla závazně vyřešeno v rozhodnutí silničního správního úřadu o povolení připojení komunikace z 29. 4. 2009, č. j. OŽP/2009/001451/Jan. Předmětem řízení o připojení komunikace je přitom i posouzení rozhledových poměrů (např. rozsudek NSS z 13. 1. 2023, č. j. 5 As 408/2021 - 52). Samo připojení pak již nemůže být předmětem územního řízení (řízení o dodatečném povolení) a v tomto směru již nelze vznášet námitky či posuzovat zákonnost (ne)účasti žalobkyně v daném řízení (srov. rozsudek NSS z 1. 11. 2022, č. j. 10 As 214/2020 - 39). Namítat lze nanejvýš nesplnění požadavků (podmínek) předmětného rozhodnutí, což ovšem žalobkyně činí jen ve zcela obecné rovině a nespecifikuje, v čem konkrétně nebylo toto rozhodnutí, popřípadě normované rozhledy dodrženy (jí uváděné skutečnosti, zejména, že sjezd byl budován za rohem zdi jejího domu, existovaly již dříve, sama v doplnění žaloby uvedla, že na ně upozorňovala od r. 2006). Ke stejnému závěru dospěl zdejší soud ostatně i ve zmiňovaném rozsudku týkajícím se dodatečného povolení oplocení (sp. zn. 9 A 81/2018).

VI. Závěr a náklady řízení

58. Na základě shora uvedených skutečností soud neshledal žalobu důvodnou, proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. výrokem I zamítl.
59. Výroky II a III jsou odůvodněny § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, proto jí právo na náhradu nákladů řízení nenáleží. Žalovanému pak žádné náklady nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.
60. O náhradě nákladů řízení osoby zúčastněné na řízení (výrok IV) soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 5 s. ř. s. tak, že jí náhradu nákladů nepřiznal, neboť jí v tomto řízení ani neuložil žádnou povinnost, s jejímž plněním by náklady případně vznikly.
61. Co se týče výroku V, ten vychází z § 35 odst. 10 s. ř. s., dle kterého zástupci, který byl účastníkovi soudem ustanoven k ochraně práv, hradí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát. Náklady ustanoveného zástupce Mgr. Dvořáka podávající se ze spisu spočívají v odměně za čtyři úkony právní služby, a to první poradě s klientkou, vč. převzetí a přípravy zastoupení, 2 x písemném podání ve věci samé (doplnění žaloby a replika z 13. 2. 2024, nikoli za přípis z 22. 2. 2024 s doplněním znaleckého posudku již obsaženého ve správním spise) a účast na jednání soudu ve smyslu § 11 odst. 1 písm. b), d) a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif). Za jeden úkon právní služby náleží mimosmluvní odměna ve výši 3 100 Kč podle § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5 advokátního tarifu, která se zvyšuje o 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Celková odměna za zastupování tak činí 13 600 Kč, přičemž tato částka se již dále nezvyšuje o DPH, neboť ustanovený zástupce není plátcem této daně. Jiné náklady zástupce nevyčíslil ani po ústním jednání; pokud jsou nějaké náklady spojeny se změnou jeho sídla, avizovanou při jednání, nic mu nebrání tyto náklady vyčíslit a doložit později. Odměna za zastupování bude vyplacena z účtu zdejšího soudu do 30 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, který o ní také rozhoduje.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 30. září 2024

Mgr. Martin Lachmann v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.